

תת"ע 5387/11/13 - יהודה סויונוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 5387-11-13 מדינת ישראל נ' יהודה סויונוב

בפני כב' השופטת דורית בונדה
ה המבקש יהודה סויונוב
נגד מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

1. לפני בקשה לביטול פסק-דין אשר ניתן כנגד המבקש ביום 24.4.14, בהדרת התיצבות לדין הוהו הוצאות אשר נקבע בעינינו.
2. מועד הדיון הודיע לבקשת בעת דיון ההקראה אשר התקיים בנוכחותו ביום 18.12.13 ובמהלכו אף הוזהר המבקש בחותמת התיצבות.
3. חרף זימנו דין, לא התיצב המבקש לדין, זאת בעוד עדת התביעה התיצבה לדין דין והמתינה לשואא לבאו של המבקש.
4. בהדרו, הורשע המבקש בעבירה אשר ייחסה לו בכתב האישום, לפי נהג ביום 22.4.13 בשעה 17:37 ברכבת והשתמש בטלפון שלא באמצעות דיבורית, בעת שהרכבת הייתה בתנועה, בנגד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה.
5. חרף עברו התעבורי של המבקש, הכול 2 עבירות קודמות מסוג זה, הרי שבגזר הדין הושת על המבקש קנס בסך של 1,000 ₪, כפי הנקס הקבוע בצו התעבורה (UBEIRUT KNESS), תשס"ב-2002.
6. לטענת המבקש, לא התיצב דין משום שהוא חולה ביום הדיון ובימים שקדמו לו ולא שם לב למועד הדיון "ובתום לב פספס את מועד הדיון מבלי שעדכן על כך מבעוד מועד", זאת מתוך "שוגג ולא מתוער כוונה להפר את צו בית המשפט".
7. בחלקים נרחבים מבקשתו, ככל הנראה בטעות, מתייחס המבקש למחנכים אשר נקבעו בפסקה ובספרות המשפטית ביחס לביטול פסק-דין בהליכים אזרחיים, בעוד עסקינו במקרה זה בהליך פלילי בו המבחנים שונים הם.
8. ביחס לטענות ההגנה, טוען המבקש כי ברכבו מותקנת דיבורית וכי, הנסיבות בהן ניתן הדוח מעלוות

תהיית בקשר לעובדות המקרה. לטענתו, נעלית שערו בית המשפט בפניו הינה משום עotta דין ופגיעה בצדוק, מקום בו ניתן לרפא הפגם שנפל בפסקית הוצאות.

9. לאור אלה עתר המבוקש לביטול פסק-הדין ותמן בבקשתו בתצהיר בגבי' בלתי מפורט, על דרך הפניה.

10. לתק הוגשה תגבורת המשיבה והתנגדותה לבקשתה. לטענת המשיבה המבוקש לא תמן בבקשתו באישור רפואי בדבר היומו חוליה במועד הדיון ומילא שכח ממועד הדיון וגרם להשחתת זמן שיפוטי יקר, תוך שעדת התביעה התיצבה לחינם. לחופין, ככל ובית המשפט יבטל את הכרעת הדין עטרה המשיבה לפסקית הוצאות.

11. בהתאם לרע"פ 9142/01 **סוראי איטליה ואח' נ' מדינת ישראל** (2.10.13) החלטתי לדון בבקשתה שלא בנסיבות הצדדים, לאחר שהצדדים שנייהם העלו טענותיהם כאמור על הכתב.

דין

12. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהuder, אם קיימת סיבה מוצדקת לאו התיצבות הנאים לדין או אם אי ביטול פסק דין יגרום עיוות דין לנאים.

13. ברעף 2282/07 **דניאל דגן נ' מדינת ישראל** (14.3.07), דחה בית המשפט העליון, בבקשת רשות ערעור על החלטת כב' השופטת נ' אחד (מחוזי מרכז) בה נקבע, בין היתר, כי היה על הנאשם לדאוג למשלו והודה לבית המשפט על היעדרו מפהאת מהלה. בית המשפט העליון קבע, ביחס להיעדרות הנאשם ממשפטו עקב מחלת: "...לענין **הבקשה ל לבטל פסק-דין, צדק בית-המשפט לתובורה** בגין **שדחה את הבקשה. פסק דין ניתן שלא בנסיבות המבוקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. העובדה כי המבוקש לא הגיע לדין ולא הודיע על כך **לבית-המשפט עקב מחלתו, אינה כשלעצמה מצדיקה את ביטול פסק דין...**(ההדגשה אינה במקורו - ד.ב.)".**

14. ביחס לנאים אשר "שכח" ממועד הדיון, כפי המקרה דן, קבע בית המשפט העליון בר"ע 418/85 **פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(3) בעמ' 279 (מיומ 14.8.85), מפי כב' הנשיא מ' שмагר (כתוארו אז), כי:

"**משךibble** הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שייהי לו, כדברי הסניגור המלמד, יומו בבית המשפט. אם שכח את מועד המשפט, אין לו אלא להlain על עצמו. השכח **אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אין יכולות** **לאמצץ מתכוונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחסור האכפתיות.** מערכת המשפט חייבת לשאוך לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתרחב הנוגע של דוחות מיותרות או של דין כפוף ללא צורך, שיש בהם כדי להעמידים על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. **מי שכח ישא**

בתוצאות שיכחו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו לлечת עקב מצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו. (הדגשה אינה במקורו - ד.ב.)

וראו ביחס לדינם התעבורה בפרט ע"פ (מחוזי י-מ) 05/9407 קינג אללה נ' מדינת ישראל (9.8.05), מפי כב' השופט עוני חבש: "בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוודמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נכון במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להlain על עצמו, וכי בכך כדי שהיא לו יומו בבית המשפט".

15. בעניינו, על אף שה המבקש היה לטענתו חוליה במועד הדיון ואף כמה ימים קודם לכן, לא טרח להגיש לבית המשפט קודם לדין בקשה הנמכתת בתעודת מחלת התקפה לדין, באופן אשר היה אפשר דחיתתו ואי הטרחת עדת התביעה לשואא.

16. אף שכחתו של הנאשם את מועד הדיון, אינה יכולה לסייע לו, כשאין בה כאמור מעלה כדי להצדיק ביטול פסק-הדין כלל ועיקר.

17. בנסיבות אלה, יומו של המבקש ניתן לו ואין בעצם היומו חוליה לטענתו במועד הדיון או שכחתו את הדיון, כדי להצדיק ביטול פסק-הדין.

18. נותר כעת לבחון, האם בא ביטול פסק-הדין חרף זימנו של המבקש כדין, יגרם לבקשת עיוות דין.

19. לטענת המבקש, ברשותו דיבורית המותקנת ברכב- אולם אין בטענה זו כדי לשלו קיומה של העירהה בה הורשע. הנאשם מוסיף וטען כי הנسبות בהן ניתן הדוח מעלות תהיית בקשר לעובדות המקרא- אולם אינם מפרש מהן התהיות ומהן הנسبות.

20. אף אם אין כי ישנן בידי המבקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העירהה המיויחסת לו, הרי שהלכה היא כי היה על המבקש להתייצב לדין ולטעון טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמו שהוא בעבודות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט אדמוני לדין (בדיםוס) ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל (9.7.07), שם: "אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהଉירות שיויחסו לו, היה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומתעניים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמו שהוא בעבודות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו...".

21. גם בחינת העונש אשר הוטל על המבקש מלמדת, כי ביחס לכנס מדובר בכנס כפי הבהירה לפי צו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002 ולא מעבר לכך.

22. לפיכך ובמלול הנסיבות מעלה, לא מצאתי כי נתקימעו התנאים לביטול פסק-הדין ובכלל זה לא מצאתי

כי יגרם למבקר, אשר זומן כדין, עיותת דין באי ביטול פסק-הדין.

.23. פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקר ביום 24.4.14 יותר על כנו.

הזכירות תשלח החלטתי לצדים.

זכות ערעור כדין.

ניתנה היום, י' סיון תשע"ד, 08 יוני 2014, בהעדר הצדדים.